

T'ĀHEKE

NR.7 1966

Kaunis Sünnimaa

Pihlakad Tõstamaal

Tamula järve ääres on Võru linn

Nüüd, kui ööd on lühikesed ja valged ning päevad pikad ja päikeserikkad, on tema sünnikuu. Ta sai 21. juulil kahekümne kuue aasta-seks.

Kaunis on ta, meie sünnimaa! Rõõmus ja töökas on tema rahvas... Näe, linnamajade rägastik. Tornkraanad näitavad kohti, kus ehitatakse uusi hooneid. Suitsevad tehasekorstnad. Tänavail sagivad inimesed, sõidavad autod.

Näe, kaevandustes töötavad inimesed! Teras-teel veab vedur pikka vagunirodu. Paistavad kolhooside ja sovhooside majad. Lokkavad viljaväljad. Traktor pöörab kesa uueks põlluks. Karjamaal sööb rammus kolhoosikari. Heina-maal lõkatab niidumasin. Ja soos müriseb

ekskavaator – sinna rajatakse põllumaad. Rannakülas kuivavad kalavõrgud. Mootorpaadid popsutavad merele, kalurid lähevad hõbedast loomust nõudma . . .

Niisugune ta on, meie sünnimaa! Näe, valgetüveliste kaskede vahel sätendab päikesekiirtes järvepind. Nagu roheline müür seisab mäeveerul kuusik. Vaigulõhna on täis männi-

Kõrge liivakivist kallas Piusa jõel

Jõetiir poegadega pesal

mets. Läbi õitest kirendava nurme või kõrgete punasest liivakivist kallaste käänleb jõgi. Seal, kus metsapõues on väikesed toredad majad, asub laste suvelaager. Kostab mänguhoos laste kilkeid. Ent ülal sinises kõrguses lõõritab lõo . . .

Niisugune on meie sünnimaa – Nõukogude Eesti. Siin elame, mängime, õpime ja töötame. Meie elu ja tööd juhib Kommunistlik Partei. Ta tahab, et meie oma sünnimaal ja kõik inimesed kogu Nõukogude Liidus elaksid õnnelikult. Parema ja kaunima elu loomiseks oli hiljuti partei kongress, kus võeti vastu suure töö uus viie aasta plaan.

H. UUSI ja H. JÖGISALU fotod

MATTI RANNU

TIKK JA TAKK KALAL

Tikk ja Takk läksid isaga kalale.
Vääna jõe äärde.

Tikk heitis õnge vette, Takk heitis
õnge vette ja isa heitis õnge vette.
Kala ei näkka.

„Meie läheme suure põõsa juurde,“
ütles Tikk.

„Seal on rohkem kala,“ lisas Takk.
„Hästi,“ nõustus isa.

Tikk heitis õnge vette ja Takk heitis
õnge vette.

Kala ei näkka.

„Näe, sild!“ ütles Tikk.

Jökke voolas oja. Ule selle lebas
palk.

„Lähme üle silla!“ arvas Takk.

Tikk astus palgile, libises ja kukkus
madalasse vette. Ja sai üleni mär-
jaks.

Takk astus palgile ja hüppas ise
vette. Ja sai üleni märjaks.

Tikk ja Takk astusid palgile ja hüp-
pasid uuesti vette. See oli üsna
lõbus.

Isa tuli sinna. Tal oli käes kolm
ahvenat ja neli särge.

„Kus on teie kalad?“ küsis isa.

„Kala ei näkanud,“ vastasid Tikk ja
Takk.

„Kala näkkas. Ainult püüda oli
vaja. Mitte mängida. Kui alustad
ühetegevust, siis ära tee vahepeal
muud. Nõndaviisi,“ ütles isa.

Illustreerinud S. VÄLJAL

AINO TIGANE

Lilia

U lvi üleaedne Madis õiendas rohkem poistega –
et tüdrukutel pole ju lahingutest ega kahuritest
taipu. Aga kui Madisel veidigi uudist leidis, vadis ta
sellega kähku Ulvi juurde.

Tal hommikul hoidis ta pihus tulivärsket rosinasaia
kantsakat:

„See on alles algus. Veel küpsetatakse pirukaid ja
kooke ja torte ja ...“

OLIVIA SAAR

Pesukaru pesupäev

Ei siin peeta pikalt aru,
meri on ju ukse ees:
peseb pesu pesukaru,
üks jalg kaldal, teine vees.

Nühib karu karupükse,
nii et vaht käib üle pea,
nühib karu karvamütse –
puhas olema kõik peab!

Siis ta tahab lõunat süüa –
kalapraad vist maitseks heal!
Nii kui merest kala püüab,
pesema ta seda peab.

Peseb, peseb – ei pea aru,
peseb iga kalakest,
peseb, sest et pesukaru
peseb iga palakest.

Peseb pesu, peseb toitu,
iga päev tal kiire töö.
Peseb juba enne koitu.
Nüüd vist lõpetas. Head ööd!

VENDA SÖELSEPP

Pikad kõrvad

Miks on jänkul pikad kõrvad?

Selle kohta eesel arvas:
„Sellepärast et on arg:
köpsu kuuleb – laseb varvast.
Pikk tal kõrv ja pikk on jalg.“

Miks on eesleil pikad kõrvad?

Jänku lausus: „Kõik ju teavad –
arust lühikesed nad.
Kõrvad olema siis peavad
sedajagu pikemad.“

„Mis teil siis lahti on?“

„Memme sünnipäev.“

„Aaa... Ja mis sina talle kingid?“

„Mina?!“ Madisele tundus see mõte naljakana.

Ulvi jäi siiski tõsiseks. Ta küsis:

„Või pole sul raha?“

Madis heitis pilgu selja taha – ega keegi näe? – ja otsis kuue voodri vahelt rublalise välja.

„Ena! Täna lähen pealekauba kinno kah.“

„Anna parem raha siia,“ ütles tüdruk, ja enne kui poiss märkas vastu vaielda, võttis selle oma kätte.

„Tule nüüd poodi!“

Madis jahmus: mine veel plikale midagi usaldama! Kuid raha tagasi ei saanud, Ulvi oli selle kõvasti rusikasse pigistanud...

Poiss katsus päästa, mis päästa annab. Ta tüüris hooliga mänguvasjade poe poole, kõneldes:

„Kui memmele midagi osta, siis ehk tank vedrumootoriga.“

„Emale tank?“

„Võib ka paukpüstoli. Tuleb ilmatuma kõmm.“

Ulvi mõistis: nojah, sihuke kink langeks poisile endale.

„Ei,“ raputas ta pead ning tiris Madise hoopis lillekauplusse, kus näpuga valgele liiliale näitas:

„See on väga ilus ja meeldib sulle kindlasti... Palun see meile,“ lisas ta müüjannale, ja pani raha letile.

Madis lootis, et see roheline varretoigas, paar tutukest otsas, ei maksa tühjagi... Ometi lükkas müüjanna rubla – Madise terve rubla! – sahtlisse ega ulatanud kopikatki tagasi.

Madisel kargas lille peale süda hirmus täis. Ta oleks sellega sada imet teinud. Ent jälle Ulvi nagu aimas teise mõtteid. Ta võttis ostu enda kanda, viis selle otse poisi koju, koguni tuppa. Alles seal sosistas:

„Säh, anna kätte!“

Madisel löid peale põskede ka kõrvad ja kael punaseks, kui ta ema ette astus. Too sattus samuti segadusse:

„Mis-mis see on?“

„Li-lill.“

Emal vaatas poega imestusega, seadis kingi aeglaselt vaasi. Siis äkki kaisutas Madist tugevasti.

Kui Ulvi ära minnes möödus, ei suutnud ta teisiti, kui piilus veel kord sisse. Madis seisis liilia juures ja nuusutas seda, endal imeõnnelik nagu peas.

LAISK PART

NAERU!

Lenksaare lapsed

Lenksaare on tavaline väike alev. Seal on kümmekond maja, pood ja metskonna käbikuivati.

Käbikuivati taga on suur tasane plats. Öhtuti mängivad kolhoosinoored platsil võrkpalli. Või teevad muud sporti. Aga päeval on plats laste päralt, kes veel tööle ei käi.

Kuidas Lenksaare lapsed hüppajate päeva tegid

Ühel öhtul luges Riho isa lehest, et Tallin-

nas Komsomoli staadionil oli hüppajate päev.

Järgmisel hommikul tegid Lenksaare lapsed ka hüppajate päeva. Kõik hüppasid mitu korda kaugust. Kõik hüppasid mitu korda kõrgust. Siis ei osatud enam midagi teha. Parajasti sõitis pioneer Toomas lutsernikoormaga mööda. Räägiti temale:

„Meil said hüppamised ära hüpatud. Kas hüppajate päev võib juba hommikul lõppeda?“

Muidugi ei võinud hüppajate päev juba hommikul lõppeda.

„Teie hüppasite hooga, nüüd hüpake ka ilma hoota. Hüpake kahelt jalalt ja ühelt jalalt. Ja esipidi ja tagurpidi. Ja nii ka, et külg ees. Ja veel kuidas ise oskate.“

Tegidki Lenksaare lapsed Tooma õpetust mööda.

Öhtuni jätkus hüppamist.

Kuidas Lenksaare lapsed kiirust möötsid

Mõni aeg hiljem tuli Lenksaare lastel tahtmine kiirjooksu proovida. Kõik jooksid halli kivi juurest käbikuivati nurgani. Sealtsüüsi

VÄIKE VIGURIJUTT

AINO PERVIK

Elas kord sepp. Ta oli nii hea puusepp, et polnud teist sellist müürseppa, kes oleks nii hästi oma ametit osanud kui

see pottsepp. No oli tema alles soss-sepp! Ükskord hakkas see soss-sepp maja ehitama.

kaseni ja siis kivi juurde tagasi. Ainult kuidas kindlaks teha, kas see on ikka kiire jooks?

Mindi Tooma käest küsima. Mismoodi suured sportlased jooksu kiirust möödavad?

„Suured sportlased möödavad seda kellega,“ ütles Toomas. „Niisuguse kella nimi on stopper. Aga teie võite teistmoodi mööta.“

Natukese aja pärast tuli Toomas õue, vihkukaanest tehtud tuulik kepi otsas.

„Teie mõotke sellega kiirust. Kui on kiire jooks, käib tuulik mis vurin.“

Jälle jooksid Lenksaare lapsed kordamööda halli kivi juurest käbikuivati nurgani. Sealt üksiku kaseni. Üksiku kase juurest halli kivi juurde tagasi. Kõik jooksid, kolmeastane Pääro ka, kes „kukk“ asemel „tutt“ ütleb.

Ja kõigil oli kiire jooks, sest tuulik vurises rõõmsalt kepi otsas.

Kuidas Lenksaare lapsed spordirõnga said

Ükskord tuli seitsmeaastasele Siirile tädi külle.

„Tõin sulle kingiks spordirõnga,“ ütles tädi. „Mänguasjade poes neid parajasti müüdi.“ Siiri ütles aitäh ja jooksis rõngaga käbikuivati juurde. Lapsed uurisid rõngast igast küljest.

„See on pulgaga veeretamiseks,“ ütles Riho. Kordamööda veeretasid kõik rõngast halli kivi juurest sirelipõõsani.

„Aga mina arvan, et rõngas on läbihüppamiseks,“ ütles Vello, kes sai nagu Rihogi kevadel teise klassi. Ja siis prooviti ka rõngast läbihüppamist.

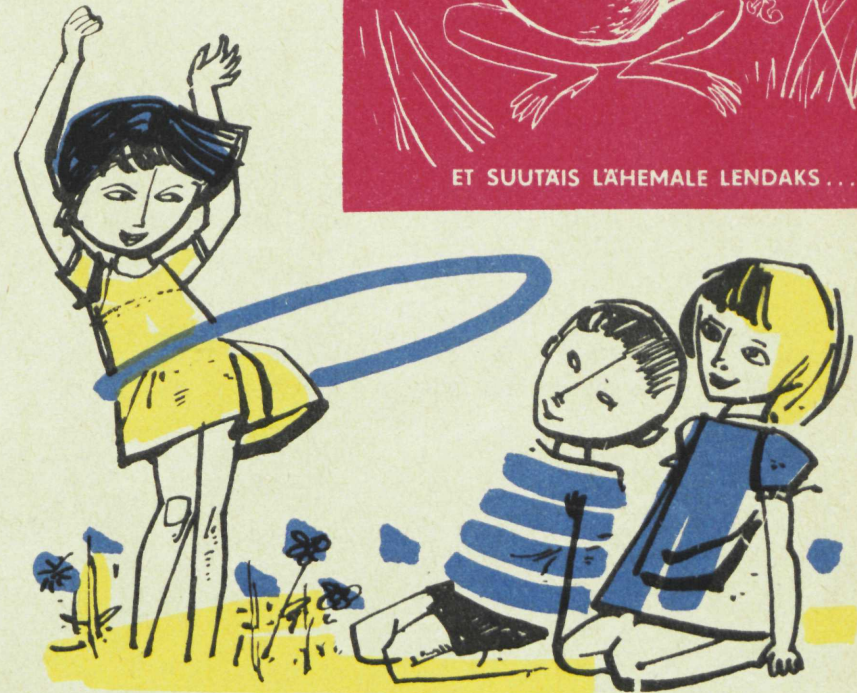
Siiri tädi tuli metsa äärest anemoone noppima, vaatas ning naeris:

„See ei ole pugemirõngas ega veeretamisrõngas. See on keerutamisrõngas.“ Ja pannud rõnga endale ümber, keerutas tädi seda kaua ringi.

Nüüd harjutavad kõik Lenksaare lapsed rõngakeerutamist. Siiri on saanud temaga juba neli keerutiiru, Riho kolm, teised lapsed kaks. Ainult Pääro kõhult kukub rõngas kohe maha. Pääro on veel väike, sellepärast.

JÜRI RANT

NAERU!

Illustreerinud E. VALTER

Ei saanud hakkama. Kutsus teised sepad appi. Müürid ladus kingsepp, seinad raius püttesepp. Ukse meisterdas

sadulsepp, aknad pani ette plekissepp. Ahju tegi kellassepp, pliidi müüris kullassepp. Aga katuse jaoks päris seppa

ei leidnudki: katuse pani peale rätsep. No tuli sellest alles maja!

NAERU!

Päike suplemas

ERIKA ESOP

PÄEV OMA TULIKUUMA POJA
LEIDIS METSA ÄÄREST OJAST.
VALLATU SEAL ÜKSI HULLAS,
HÕIKAS:

„NÜUD VÕIB SUVI TULLA!
TEMA PALUSKI MIND, ET
SOOJENDAKSIN PISUT VETT!“

Küünaldes puu

IRA LEMBER

ÜHEL SOOJAL
SUVISEL KUUL
ÜKS KÜUNLAEHETES PUU.
TA IMETLUST VÄRIB,
TA KÕIKIDEST UHKEM.

NÜUD POLE JU NÄARID –
MIKS KÜUNLAD SIIS SÄRAVAD PUUL?
KES TEAB?

MA VASTAN:
„SEE PUU ON KASTAN,
MIS ÕITSELE PUHKES!“

8

Illustreerinud H. SAMPU

Värvide ja suvelaul

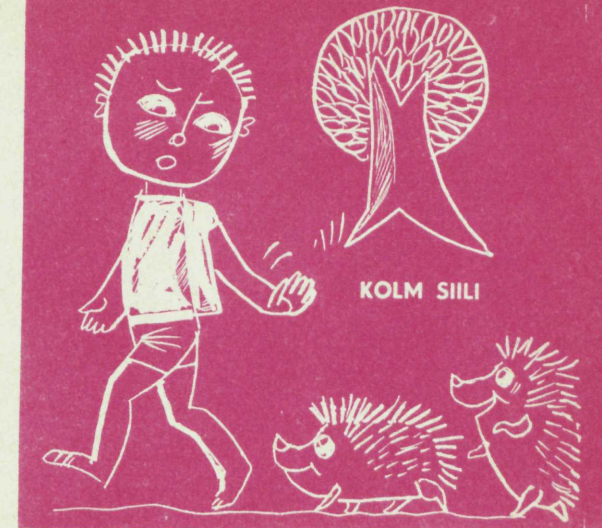
MANIVALD KESAMAA

SININE ON SUVEVÄRV,
SINAB MERI, SINAB JÄRV.
SININE ON TAEVATELK,
JÖGEDEL ON SAMA HELK.

KOLLAST SUVI MEILE TÕI –
LILL TAS KOLLANE KUI VÕI.
KOLLANE ON RANNAJOOM,
SEE ON SUVE VÄRVITOO.

ÕÕTSUB TUULES AVAR LAHT,
VALGE ON TAL LAINTE VAHT.
VALGE PURI ÕÕTSUB VEEL,
VALGED KAJAKAD TA EEL.

ROHELINE LÖHNAV LAAS,
ROHELISED NURM JA AAS.
PUUDEL ÖRN ON LEHETÜLL,
ROHELIST ON KÜLL JA KÜLL!

NAERU!

PUNANE KUI PURPURLOIT,
HOMMIKUTI ÄRKAB KOIT.
PUNAB IGA LADVATIPP,
ÜLE LAAGRI LOIDAB LIPP.

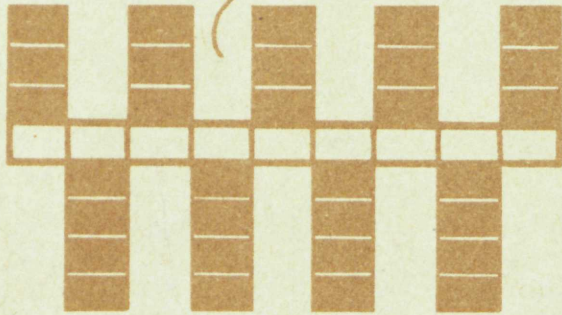
ÜLE KINGU, ORUNÕO
LAULAB HALLIS KUUES LÕO.
TEE MEID KANNAB, TEE MEID VIIB,
HALL ON MAANTEEL TOLMUTIIB.

TUUL ON LAHKE. PÄEV ON KUUM.
IGA NÄGU ON NII PRUUN.
SAMETPRUUN KUI KASETAE
LAPSE SÄÄR JA LAPSE KAE.

SÜVEVÄRVID RÕÖMSAD, HEAD.
KUI VEEL KEEGI MÕNDA TEAB,
LÕPETAGU SIIS SEE LAUL,
VÄRVIDE JA SUVELAUL.

ARVA ÄRA! ARVA ÄRA!

KAS SA TUNNET LOOMI?

KUI SA KÕRVALOLEVA MÕISTATUSE ÄRA LAHENDAD, SAAD TEADA, KES ON KARJAPOISI ABILINE.

PEETER KALAL

PEETER JOONISTAS PILDI KALALKAIGUST. MIS ON SIIN VALESTI?

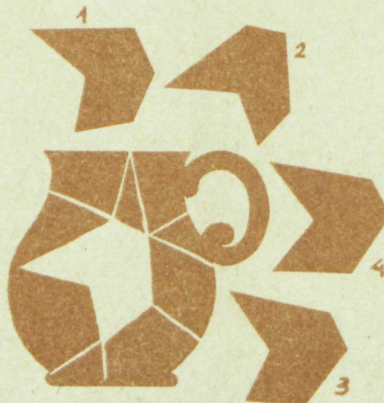
NUMBRITEST JÄNES

KUI VANA ON SEE JÄNES? LIIDA KÕIK NUMBRID KOKKU, SIIS NÄED.

KATKINE KRUIUS

MISSUGUNE KILD SOBIB KRUIUSI PARANDAMISEKS? VÕI EI SOBI UKSKI?

M/S JUHTUS VOVAGA?

Oli ilus kevadpäev. Rataste sahalal kihutas mööda Ehitajate teed suur sinine autobuss. Autobussile veeresid vastu pikad autode read. Eemalt paistsid Mustamäe tahulised majahiiglased ja kõrgusid sihvakad tornkraanad. Sinna kihutasidki sõidukid. Vova seisis täiskiilutud autobussi tagumise uke juures ning ootas kärsitult Vilde tänava peatust. Nii. Nüüd see tuli. Mahaminejaid oli selles peatuses palju.

Inimesed, kes autobussist väljusid ning tahtsid üle tänava minna, jäid korraks tänavaserval asuvale kõnniteele seisma. Nad ootasid, kuni autobuss edasi sõitis, vaatasid, kas tee on vaba ja alles siis läksid üle tänava. Ka Vova oleks pidanud enne tänavale astumist vaatama, kas pole lähenemas mõnda masinat. Ent tema ei teinud seda. Niipea kui juht ukсед avas, hüppas Vova esimesena välja ja jooksis hooga sõiduteele.

Edasi juhtus see, mis juhtub sageli ettevaatamatute jalakäijatega. Kostis autopidurite krigin. Kui autobuss minema sõitis, nägid kõnniteele ootama jäänud inimesed beeži „Volga“ ees asfaltsillutisel väikest poissi lamamas.

Mis sinuga juhtus, Vova?

Ta ise jutustab nii: „Vilde tänava peatuses seisis kaks autobussi. Jooksin nende vahelt läbi, tahtsin üle sõidutee minna, aga sattusin auto ette. Auto löi mind pikali. Haiglas lamasin kaks nädalat. Siis lubati koju. Aga päris terve ma veel ei ole. Suvel ei tohi ma enam ujuma minna ja kaua päikese käes olla.“

Niisugune oli lugu, mis juhtus Tallinna 50. Keskkooli I-a klassi õpilase Vovaga.

VIKTOR TONISSOO,
riiklik autoinspektor

ARVA ÄRA! ARVA ÄRA!

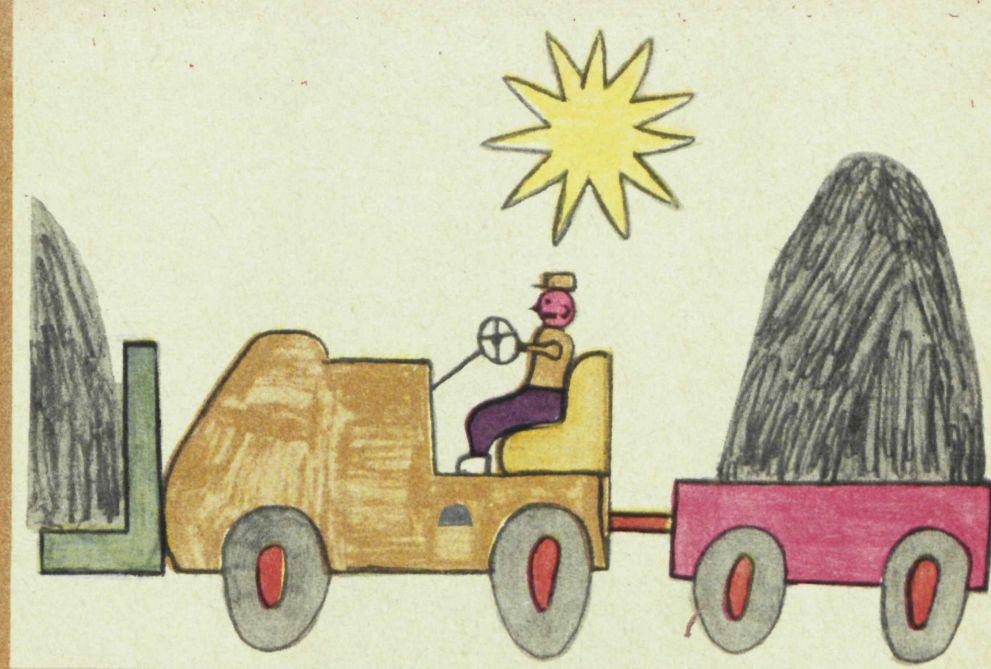
Millest meie unistame

Unistusi ja soove on mul päris palju. Nendest kõigist aga ei jõua kirjutada. Minu suurimaks unistuseks on saada pioneeriks. Tean, et pioneerid on väga tublid. Nad õpivad hästi ja aitavad oma kaaslast. Selleks, et minust saaks pioneer, olen püüdnud hästi õppida. Tunnistusel on mul seni ainult viied olnud. Võtan osa kõigist oktoobrilaste koondustest. Kodus abistan ka vanemaid; aitan emal tuba koristada, töidunõusid pesta. Pioneerid võtavad aktiivselt osa ringide tööst. Mina käin tantsuringis ja laulan kooli laulukooris. Ootan suure igatsusega aega, mil minust saab pioneer.

LII PÖLLUSTE
Kingissepast

Minu kõige suurem unistus täitus juba: mind võeti pioneeriks. Suvel läheme kõik malevalaagrisse. Ootan seda aega. Olen teiste käest kuulnud, et laagris on hästi huvitav. Kõige toredam on telkides magada.

ÜLLE RIISK
Võhmast

TEEME LAHTI POSTIPAUNA!

Minu suurimaks unistuseks on saada joonistamise õpetajaks. Kodus mängin sõbratar Tiiuga kooli. Siis joonistame, kirjutame ning laulame. Tiilul on väike vend Andres, ka tema mängib kooli. Ta oskab hästi joonistada, muud ei saa, kui pane viisi.

REET KARPA,
Lehtse 8-kl. Kooli õpilane

Ülal: „Tore on töötada heinaveol“ – 6-aastase TONU SARVE (Pärnust) joonistus.

All: „Kui ma oleksin kosmonaut...“ – Tallinna 26. Keskkooli IV klassi õpilase MATI LAOSE joonistus.

Minu isa on autojuht. Ta veab paneele. Kord käisin isaga sõitmas. Nägin, kuidas kraana tõstis paneelid autolt maha. Reis oli huvitav. Mulle meeldiks ka autojuht olla.

IVAR KARU,
Puhja Keskkooli õpilane

Tahaksin ära käia ekvaatoril. Mind huvitab kangesti, missugune on seal kliima ja mida seal tehakse. Mulle meeldib geoloogi elukutse. Tore on otsida, veel toredam midagi uut avastada.

PILLE JÖGISAAR,
Lehtse 8-kl. Kooli õpilane

MALL JOHANSON

Millimallikas

Imelik, kuidas meri iga päev nii erinev on! Eile puhus tugev tuul ja lained jooksid kivist, mis muidu veepiiril seisab, kaugele mööda. Jaagul oli tore vaadata, kuidas nad adru rannale kandsid. Siis aga tuli üks suurem laine, limpsas sealt nagu kee-

Illustreerinud A. VENDER

lega üle ja viis kõik merre tagasi. Mart ja Ants vaatasid kaugemalt, rannamändide juurest. Nad on alles väikesed ja kardavad, kui meri tume ja tormine on. Jaak teab, et vesi paistab tume sellepärast, et taevas on pilves, muidu on ta ikka niisamasugust värvi nagu alati. Tema merd ei karda, vaid käib igal hommikul vaatamas, milline mere nägu on – kas rõõmus või pahane. Täna on taevas selge, päike kuum, ja meri – tänu taevale ja päikesele – sinine ja kuldne. Täna on poisid terve päeva rannas. Paljad nagu porgandid, istuvad nad soojal liival, kaevavad ja ehitavad.

Kui liivalinn on valmis, otsustatakse sinna teha ka tiik. Poisid hakkavad pangedega merest vett kandma, aga liiv sööb kõik vee ära, enne kui järgmine pangetäis kohale jõuab. Jaak tuleb heale mõttele panna tiigiks suur pang. Siis asetatakse sinna väikesi kive, oksake pisikeste valgete õitega rannataime merihumurit ja tükike adrut – vahva tiik! Aga elanikke pole! Kui saaks mõne kala kätte!

„Oi, mis see on?!“ Ants tuleb mere poolt, kokkupandud pihkudes midagi roosa süldi taolist.

„Paneme selle tiiki elama! Ema, mis loom see on? Või on hoopis lill – nii ilus ümmargune! Näe, nagu ilma varreta vihmavari! Oi, kui libe!“

Poisid jooksevad leiuga ema juurde, kes suurel kivil päevitab.

„See on kõrvukas meririst ehk millimallikas. Ta ei ole lill, vaid loom, kuigi ta põrmugi ei sarnane teile tuntud loomadega. Eilne torm on nad randa ajanud.“

Millimallikas on ilus nimi. Aga kõrvukas meririst...

„Ema, mispärast rist? Ja kus kõrvad on? Ma ei näe kõrvu!“

„Vaadake, tumedat värvi rist on päris hästi näha. Seal oleks nagu neli kätt, aga nende keskel on millimallika suu. Kätega ta haarab enesele toiduks väikesi mereelukaid ja

paneb suhu. Kõrvu tal ei ole, ainult nimi on selline pandud."

"Aga kas silmad on? Ja kas ta häält teeb?"
 „Silmi ka ei ole, ja häält ei tee. Millimallikad on väga algelised loomad, neil pole peadki, on ainult keha. Viime ta nüüd merre tagasi, millimallikas ei saa kaua veeta elada."

Nad lähevad kõik koos ja Ants paneb millimallika tasakesi madalasse vette. Samas näevad poisid, et vees on palju millimallikaid. Nüüd läheb lausa jaht lahti!

"Oi, kui ilusad! – Näe, mul on lilla! – Aga mul on nii suur, et ei mahu kahte kätte ka ära!"

Igaüks toob oma saagi emale näha. Ema jutustab, et millimallikal on sugulasi ka teistes maakera meredes. Neid on veel kirevamat värvi ja on nii suuri, et inimene mahuks peale pikali heitma. Ainult et need kõrvetavad valusamini kui nõgesed. Nii nad kaitsevad ennast vaenlase eest.

Selle jutu peale viskavad poisid oma varanduse ruttu vette tagasi.

"Kas meie omad ka kõrvetavad?" uurivad nad oma käsi.

"Kalurid räägivad, et kui neid palju võrkudesse satub ja kätega sealt välja tuleb loopida, on küll pisut kibe tunne. Aga teie ei tundnud ju midagi? Tooge siis enesele tiiki paar millimallikat, pärast viite merre tagasi."

Nüüd on tiigis elanikud ja mäng jätkub. Ainult Jaak ei saa veel rahu. Ta sumab vees, kükitades ja küürutades seal väga imelikult.

"Mis sa seal teed, Jaak?" küsib ema.
 „Ma proovin, kas saan millimallika peale pikali heita!“ ütleb Jaak kavala näoga.
 „Vesi on millimallikatest täitsa paks. Täna võiksid väikesed poisid ka ujuma tulla – paksus vees ei ole põhjavajumist karta!“
 Tema ise õppis talvel basseinis vee peal püsimise selgeks, sellepärast ta nii tähts on.

SEDA SINIST JOONT MOODA LOIKA VALJA KORVALOLEV KASITOOLEHT

TALLINN

TALLINN

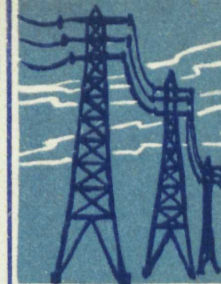
MAARDU

AEGVIIDU

KUNDA

NARVA

HIIMUMAA

HAAPSALU

MATSALU

TAPA

KOHTLA-JÄRVE

ALUTAGUSE

KINGISSEPP

TOOTSI

VÄNDRA

VILJANDI

TARTU

EMAJÖGI

KIHNU SAAR

TÕRI

PÄRNU

VÕRTSJÄRV

SUUR MUNAMÄGI

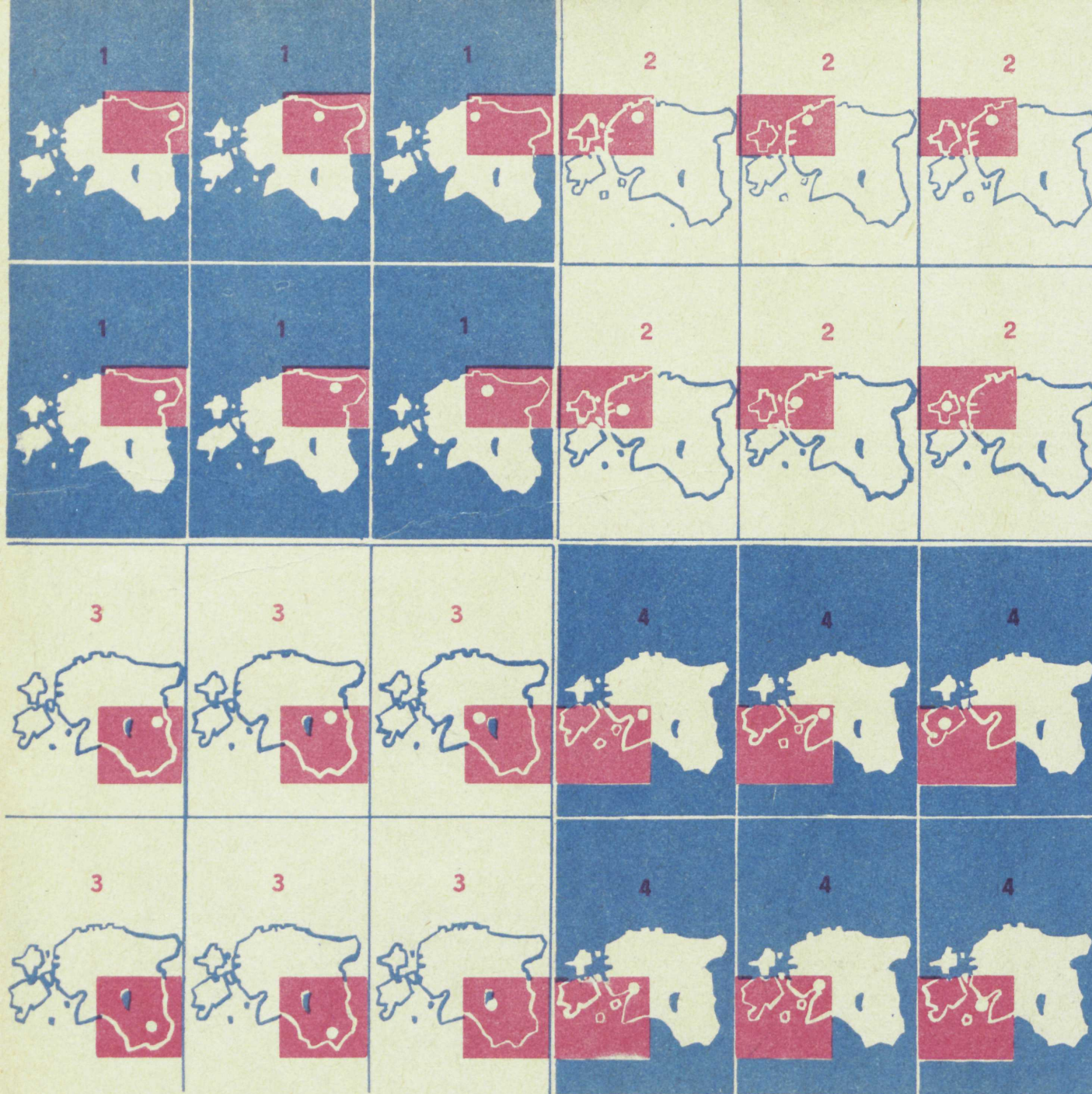
VÕRU

Kaartide esikülgedel on pildid meie linnadest, asulatest, saartest jne. Taguküljel on neljaks osaks jaotatud Eestimaa, millel punkti näitab esiküljel kujutatud paiga asukohta. Kui oled kaardid välja löiganud, pane need hunnikusse ja aja hästi segamini, kuid nii, et kaartide esiküljed jäävad üles-

poole. Nüüd valmista kaks mängu aluslehte. Nendeks võta „Tähekesed“ lehekülje suurused paberid, mis jaota püst- ja põikjoonega neljaks lahtriks ning lahtritele kirjuta numbrid 1, 2, 3, 4 (vt. joon!). Aluslehed kujutavad (nagu kaartide taguküljedki) neljaks jaotatud Eestimaa.

1	2
3	4

LIMONAAD JA JÄÄTIS

Metsa peidus kähara kuuse all on karujõmmidel vabrik. Lähed uksest sisse ning ninna lööb magus marja- ja puuviljasirupi lõhn. Mis siin teha-akse? Limonaadi! Suures valges ruumis pruunid karujõmmid mõmi-sevad ja masinad mürisevad. Pude- litesse voolab pisut siirupit ja see- järel täituvad pudelid kihiseva veega. Vesi kihiseb sellepärast, et seal on gaas. Ruttu paneb masin pudelitele korgid peale ja kirjud sildid külge. Siis loksutatakse pude- lites siirup veega segamini. Mõnus karastusjook ongi valmis. Ka keldrist kostab masinate vurr- vurma. Lähed trepist alla ja – ah!

kui külm on siin. Mis need valge kasukaga jääkarud teevad? Jäätist! Keedetud piima, koore, suhkruga, vanilje ning marjamah- lade segu vahustatakse ja külmutatakse laias ringlevas trumlis jääkristalliseks

massiks. Mass tõstetakse vormidesse. Seal muutub ta ümmarguseks jäätisepulgaks või neljakandiliseks paksuks tahvliks. Jäätist pannakse ka vaheltorbikutesse. Nüüd on veel vaja jäätisepulki, -tahvleid ja -torbi-

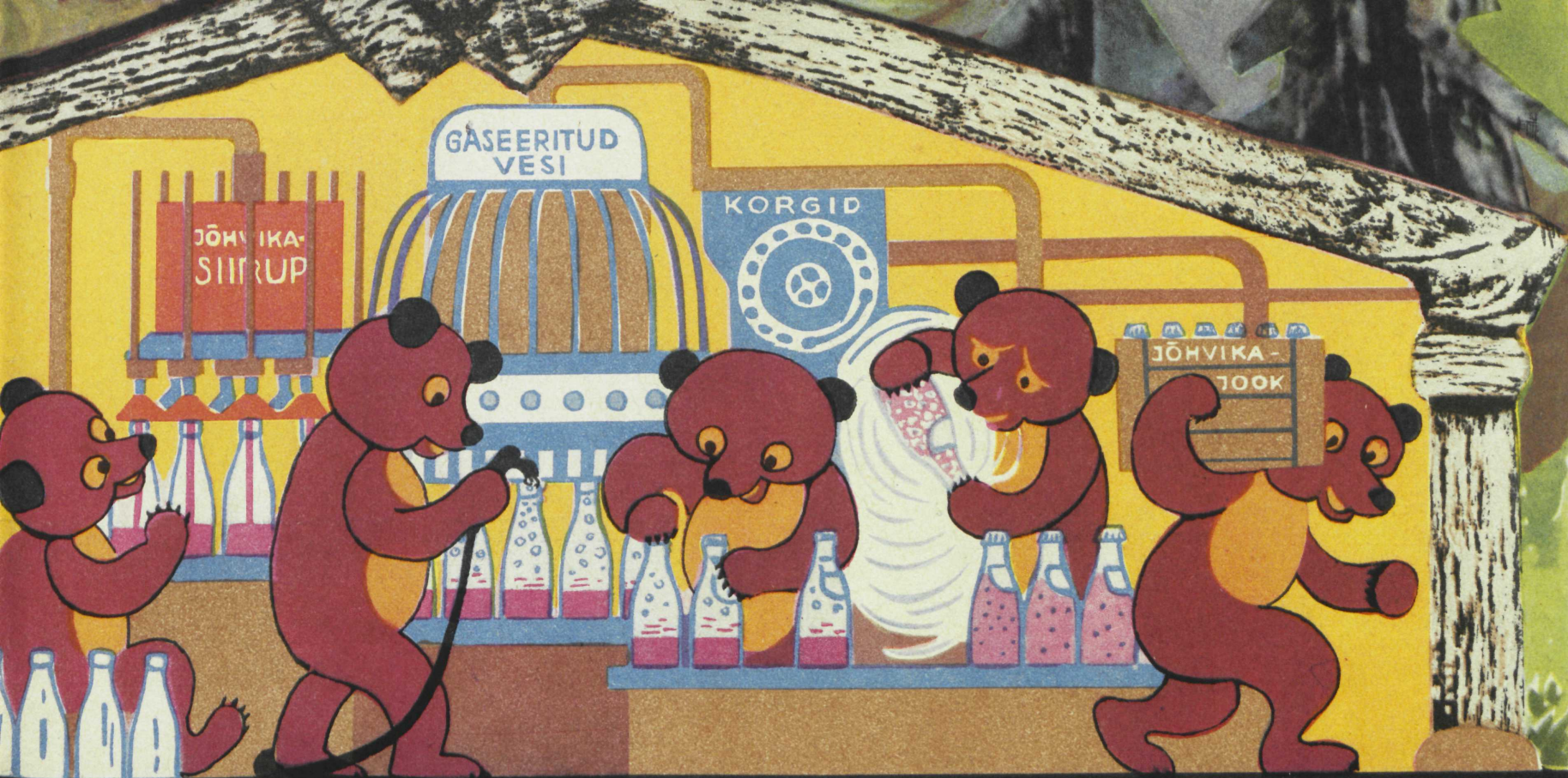
kuid külmutada. Siis on kõik tööd tehtud.

Oi, kuidas lastele soojal suvepäeval mait- seb limonaad ja jäätis! Ka päris vabrikus valmistatakse neid niimoodi, nagu valmis- tasid meie pildil karujõmmid. Vahe on ainult selles, et kogu töö teevad masinad – inimesed ei pane limo- naadipudeli ega jäätisepulga külge sõrmeotsagi.

Kutsu sõber sünnimaa tundmises võistleva. Üks alusleht võta endale, teine anna sõbrale. Niisamuti jaotage ära omavahel kaardid – mõlemad saate 12 kaarti. Võtke üks kaart korraka ja arvake pildi ning selle all oleva paiganime järgi, millisesse aluslehe lahtrisse kaart kuulub. Kuid seejuures ei tohi kaardi

tagaküljele piiluda! Lõpuks, kui mõlemad olete oma 12 kaarti lahtritesse paigutanud, võrrelge kaartide tagakülgedel olevaid numbreid aluslehe lahtrite numbritega. Kellel on aluslehe lahtrites kõige rohkem õigeid kaarte, on võidumees.

Joonistanud V. HURT

ELKNU Keskkomitee ja ENSV Pioneeriorganisatsiooni Nõukogu ajakiri "Täheke" nr. 7 - 1966.
 Toimetuse kolleegium: L. Lilleaas, I. Linnat, E. Lootsar, H. Pukk, L. Põhi, H. Raigna.
 Vastutav sekretär O. Saar. Kunstiline toimetaja E. Pikk.
 EKР Keskkomitee Kirjastus, Tallinn, Lauristini 1, tel. 422-28. Toimetuse aadress: Tallinn, Estonia pst. 4, tel. 449-70, 475-20.

Esikaanel E. PIKA joonistus
 "Kül jäätis maitseb hea!"

Loodud antud 25. V 1966. Trükkida antud 29. VI 1966. Trükkikoht 47 000. Trükkikoht 2. Arvutuspõhinaid 2.91. MB-06040. Tellimise nr. 789.
 Trükkikoht "Oktoober", Tallinn, Tartu mnt. 41. Ofisetipaber nr. 1, 100 gm², 62x90, 1/4. Sovetski Tselluloosi- ja Paberikombinaat, Kallningradi oblast.
 Журнал «Звездочка». На эстонском языке. Издатель ЦК ЛКСМ Эстонии.

REINUVADER ja MESIKÄPP

NEMAD TULEVAD TEILE KÜLLA PRANTSUSMAALT, ET JUTUSTADA ÜHEST PÖRUTAVAST LOOST.

